

Mare VAN Schokland

Geschreven door: Margje en Sjoerd Kuyper
Geïllustreerd door: Lotte Klaver

EEN LUXE GOUDEN BOEKJE

RUBINSTEIN

Mare stampst door het tuintje van oma. 'Doe dat maar niet, lieverd,' zegt oma, 'daar wil ik aardbeien planten.'

'Moet je zien wat een mooie afdrucken mijn schoenen maken,' zegt Mare. Aan de onderkant van haar schoenen staat een vuurtoren en bij iedere stap die ze zet, zie je een gestempeld vuurtorentje in de aarde.

‘Had jij vroeger ook zulke schoenen?’
vraagt Mare.

‘Ik had houten klompen,’ zegt oma.
‘Wat weet jij eigenlijk over vroeger?’

‘Vroeger is lang geleden,’ zegt Mare. ‘Als ik later zo oud ben als jij, zeg ik: vroeger had ik schoenen met vuurtorens. En dan heeft mijn kleindochter schoenen als surfplanken, waarmee je naar de maan kunt vliegen.’

‘Vandaag ga ik je over vroeger vertellen,’ zegt oma. ‘daar ben je nu slim genoeg voor.’

‘Jouw vroeger?’ vraagt Mare.

‘En jouw vroeger,’ zegt oma. ‘Het vroeger van Schokland.’

‘Je auto is zeker ook van vroeger,’ zegt Mare.

De weg waarop ze rijden gaat een stukje omhoog. ‘Nu zijn we op het eiland Schokland,’ zegt oma.

‘Ik zie alleen maar land,’ zegt Mare. ‘Een eiland ligt toch in het water?’

The background of the page is a watercolor illustration. It features broad, textured washes of blue and purple, suggesting a sky or a body of water. In the lower half, there are two irregular, brownish shapes that represent landmasses or islands. The overall style is soft and painterly, with visible brushstrokes and a slightly mottled texture.

- 'Vroeger,' zegt oma, 'lang lang lang lang lang lang lang
lang geleden, was alles hier ook land. Maar het was
zo koud dat er een dikke laag ijs op lag, zo dik als
honderd kerktorens op elkaar. Het heette de ijstijd.'

‘Aardbeienijs of chocola?’ vraagt Mare.

‘Ijsijs,’ zegt oma, ‘schaatsijs, bevroren water, er zat geen smaakje aan.’

‘Zielig voor de kinderen van lang lang lang lang lang lang lang lang geleden,’ zegt Mare.

‘Er waren nog geen kinderen,’ zegt oma, ‘want er waren nog geen mensen in de wereld.’

‘Het ijs sleurde grote stenen uit verre landen in zich mee, naar deze plek.’

‘In aardbeienijs zitten gelukkig geen grote stenen,’ zegt Mare, ‘je kunt er alleen kleine spikkeltjes op doen.’

‘Maar toen het lang lang lang lang lang lang geleden warmer werd,’ zegt oma, ‘smolt het ijs en verdween. De grote stenen bleven hier liggen. Deze komt uit Zweden, uit Uppsala.’